

Регионално управление на образованието, Благоевград
Първо ОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, град Гоце Делчев

ПЪРВИЯТ ДЕН СЛЕД КРАЯ НА ПАНДЕМИЯТА ОТ COVID 19

Областен конкурс за ученическо творчество,
иницииран от училищните психолозите

*Огромна благодарност към всички участници
и техните родители и учители!*

Първият ден след края на пандемията от COVID 19

Тази година бе белязана от пандемията от Covid 19. За първи път в живота си разбрах какво е пандемия и колко страшни последици има тя за човечеството. Страните от цял свят се борят със заразата, но за съжаление всяка страна заплати най-високата цена, човешкият живот. Затова се наложи да се въведат мерки, които да спрат разпространението на този смъртоносен вирус. Трите основни бяха да носим маски, да спазваме дистанция и лична хигиена.

В нашето училище всичко бе така прецизно планирано и организирано, че всички изисквания да бъдат спазени. Всекидневните усилия на всички бяха насочени към взаимното запазване на здравето ни. Беше ни трудно с маски в училище, понякога даже досадно, но всички осъзнахме защо е толкова важно това.

Първият път, когато се наложи дистанционна форма на обучение, срещнахме много трудности. Това беше едно голямо предизвикателство пред нас учениците и учителите, но се справихме заедно.

Сега отново се обучаваме дистанционно. Всичко е много по-лесно и безпроблемно усвояваме учебния материал. Нямаме личен контакт със съучениците си и учителите, но разбрахме и усвоихме част от възможностите, които ни дава компютърът. През цялото време на пандемия ограничихме контактите с роднини и приятели. Аз всяка седмица обикновено посещавам моите баба и дядо. След като разбрах, че те са най-уязвимата възрастова група, решихме да общуваме с тях само чрез телефона. Оказа се най-трудното нещо за мен и за тях, да не се виждаме. От всяка трудна ситуация трябва да си вземаме поука, която да ни променя за по-добро. Извода, до който достигнах е, че ние не ценим достатъчно времето, прекарано с любимите ни хора. Времето е това, което можеш да дадеш на човек, който обичаш. Затова, когато свърши тази страшна пандемия, искам да си подаря на мен и близките ми време, което да споделя с тях.

Сега сме в навечерието на най- хубавите празници в годината. Най-семеиният за нас празник е Рождество Христово. Осъзнах, че нямам нужда от скъпи подаръци, а искам един по-различен подарък за една по-различна Коледа.

Първият ден след пандемията ще отида при баба и дядо, ще ги прегърна силно и ще им кажа „Обичам ви“, без маска! Така ще получа най-ценния подарък за Коледа, техните топли усмивки!

Христа Борисова Караманова, IVг клас

Първо основно училище „Св. Св. Кирил и Методий“

Денят след КОВИД

Грип, кашлица, загуба на сетива и др. Болни хора, страх, затворени училища, живот на стоп...И всичко това, причинено от едно малко топче с игли. Игли, по-силни от меч, по-здрави от метал. А как му беше името? А, да - КОВИД – 19. Най-накрая изобретиха оръжие, с което да се отбраняваме от оръжието (Ваксината, която ще спаси света). До ден днешен е имало много надпреварвания кой пръв ще изобрети по-добро оръжие, но не и кой пръв ще изобрети спасение. До преди няколко месеца имаше едно такова – за спасение. Светът бе изправен пред нещо по-лошо дори и от световна война - пред КОВИД – 19. Не само, че цареше страх по къщите , но и улиците бяха потънали в тишина - по веднъж на ден я видиш, я не видиш човек да разхожда кучето си сам. Честно казано и мен ме беше страх дали отново ще видя майка ми, дядо ми и баба ми. Но слава на Бога иглите не ги бяха пронизали достатъчно. Спрях да излизам навън, спрях да се виждам с приятели на живо. И сега, докато пиша тези редове, се чудя дали спокойното бъдеще, без заплахи, без страх, ще е истина.... О, нямам грижи ще се случи. От мен се иска само да се пазя, да спазвам дистанция и да си мия ръцете, и от вас също. Е, можем го, нали? А ти, читателю, независимо от кой пол си, би искал епидемията да отmine, колкото се може по-скоро, нали? Би искал хората отново да могат да се прегръщат, виждат, децата отново по цял ден да лудуват навън, да можеш да отидеш до мечтаната си дестинация например Египет, Париж, Лондон, Ню Йорк и други.

Аз, като отmine тази война с невидимия враг, бих искал да отида до Москва на парада за Ден победы, до Париж на Айфеловата кула. Но най-голямото щастие за мен ще е здравето в деня след КОВИД.

В деня след КОВИД всички ще си кажем здравей със стиснати ръце и ще се прегръщаме силно. В деня след КОВИД и Слънцето ще грее по-ярко и топло, и смехът на децата ще е по-весел. И Земята пак ще ни се усмихва, защото както доброто, така и животът ще победи.

Вярвате ми, нали!

Александър Георгиев Атанасов, IV г клас

Първо основно училище „Св. Св. Кирил и Методий“

Ще запомним, макар че сме на 10 години 2020 година с носенето на маски, забраната да играем в парка, ученето от вкъщи и големия страх да не се разболеем.

Мечтая си за деня, оня първи ден, в който всичко това няма да го има. Ще си ходим на училище, където са приятелите ми. Голямото междучасие ще играем футбол, ще тичаме, ще се смеем, а понякога и ще плачем. Но ще ни е хубаво, че сме заедно, а не както сега – като затворници.

Ще можем да отидем на море с мама и татко, на екскурзия с класната... Няма да носим маски, които ни задушават и крият усмивките ни.

Огнян Стоилков 4.а клас

Първо основно училище „Св. Св. Кирил и Методий“

ЕСЕ

Представям си, че Генерал Мутафчийски отменя мерките за КОВИД-19. Първо ще се обадя на моите приятели и ще им кажа да се срещнем някъде. Ще си говорим за всички неща случили се през карантината.

Второ ще е да отида у някои мои роднини, а третото ще е да отидем някъде с моето семейство. Щеше да се разхождаме спокойно, без маски и да се забавляваме много, много.

В този първи ден от отмяната на пандемията аз няма да се притеснявам, че съм си забравила маската някъде или че дезинфектанта не ми е в чантата. Аз ще съм щастлива и спокойна. А родителите и роднините ми ще са много изненадани също като мен. Промяната, която може да забележа у хората ще е, че никой не носи маска, а и не са на един метър разстояние. Ще са свободни да се прегръщат и целуват.

След пандемията хората, както и аз ще сме много по-спокойни. Всички ще можем да се виждаме с любимите си хора и като цяло ще сме много по-добре, но и сега трябва да сме безстрашни и да се борим с пандемията и да спазваме правилата за сигурност, както и да не се шашкаме от това, което казва Генерал Мутафчийски по телевизията.

Айше Буковян, 5Б клас
с. Брезница

„Първият ден след края на пандемията от COVID 19”

Винаги съм бил много енергичен, радостен и оптимистично настроен от факта, че нищо не може да промени живота на едно дете . Всички ограничения, на които сме свидетели- да не се виждаме с приятелите си, да не се разхождаме в парка, да не спортуваме или дори да не можем да прегърнем близките си, са били за нас нещо супер неестествено. Промените, свързани с противоепидемичните мерки, породени от появата на този нов за човечеството вирус, COVID19, който се появи в началото на тази година, като „гръм от ясно небе“, обаче пречат на това и слагат голям отпечатък върху живота ми. Във времена на пандемия и криза, засегнали целия свят, ние, децата, изпитваме много противоречиви чувства по време на това извънредното положение – от гняв до самота, от безсилие и безпомощност да опазим близките си. Въпреки това обаче сме дисциплинирани, що се касае до спазването на поставените мерки (съобразяване с изискването за физическа дистанция, носенето на маски, миенето на ръце), независимо от това, че ситуацията ни разстройва.

Когато ужасът от пандемията, наречена COVID19 свърши, искам да пренеса цялата си любов от това затворено пространство, в което бяхме принудени да живеем, към света и хората, но най-много искам да направя тези три прости неща:

Когато изляза от този ужас, наречен пандемия COVID19, първо най-напред ще отида да прегърна родителите и близките си, с които съм бил разделен. Ще ги прегърна и целуна по бузата, без да се притеснявам и да изпитвам страх.

Когато изляза от този ужас, наречен COVID19, тази част от живота ми ще е останала само в сънищата и спомените. Ще се постарая да върна в ежедневието си само най-смисленото, най-простото и най-важното – да се науча да бъда по-добър, по-разумен, по-отзивчив и по-човечен.

Когато изляза от този ужас, наречен COVID19, ще отидем с моето семейство на едно незабравимо пътуване, с помощта на което ще се опитаме да изтрием страха от неизвестното утре.

Костадин Касапинов -12г., ученик в VI в клас

СУ „Неофит Рилски“ - Гр. Банско

гр. Банско, ул. „Яне Сандански” №4

„На другия ден след пандемията Covid 19“

Есе

Коронавирусът. Информация или лъжлива информация? На какво да вярваме? Коя е истината? Той вид грип ли е, или бактерия, която поразява животи? Аз и моите връстници, можем ли да разберем сложността на „пандемията“, както я наричат? Съобщиха, че има пандемия - добре! Защо не спряха до тук? Хората приеха новината и се приготвиха да се предпазят. В моя дом също започнаха да се купуват лекарства, витамини, противовирусни, противовъзпалителни, много плодове и зеленчуци, джинджирил и всичко, за което съобщаваше НОЩ, но информацията не спира и до днес.

Български професор каза, че ще има втора вълна и на ден ще има по 1200 заразени и ситуацията ще бъде много сложна. Италианци съобщават, че смъртността се крие зад ваксините за грип. Китайски учени съдят тези, които са пуснали новината за фалшивия вирус, с цел да проверят дали светът е готов за такава пандемия. Световните медии не спират да съобщават за масова смърт. Наложиха затваряне на училищата ни, пазарите, обществените заведения; наложиха носене на маски и шлемове и хуморът български не закъсня:

„Доживяхме да плащаме и за въздуха, който дишаме: дишане с маска – 3 лв., дишане без маска – 300 лв.“

Тъжно и смешно! Казват, че животът ще се нормализира след пандемията, когато вирусът изчезне напълно! Кога ще стане това - съобщение за трета вълна през зимата и пролетта четем и слушаме пак. Търсят ваксина, искат да я наложат на хората, а той – Човекът - се страхува от нея. Аз още съм дете, много неща не разбирам, но се питам, може ли някой да те задължи да направиш нещо, което не искаш!

Мисля си върху думите на една учителка, че „непрестанната информация за вируса и засилените мерки в училище ще стресират децата още повече и дори са вредни за здравето“. Не можем ли да гледаме и слушаме нещо, което да е приятно, да ни кара да се гордеем, че сме българи, че сме можещи и знаещи. Вместо съобщения за вируса, които натоварват и деца, и родители, и не казват нищо хубаво, искаме да слушаме не колко заразени има и колко е броят на медицинския персонал, колко хора са под карантина, а да гледаме непознатите райските кътчета на България, с историческите места, които дават познания и ни карат да се чувстваме повече българи.

Информацията за коронавируса измести фокуса от българските гении. Защо не съобщават за талантливите български деца, които печелят „дъжд от медали“ по света. Защо никой не разбра за малкия български „Айнщайн“, който само на 6 г. е първи в света сред други 1500.

Талант, ум, познания, интелект! Това искаме да слушаме и гледаме днес!

А що се отнася до това какво ще правя един ден след коронавируса?

Искам да посрещна изгрева със семейството си, което вече не се страхува от нова пандемия. Да включа телевизора и да чуя, че днес нищо лошо не се е случило, че денят е спокоен и на планетата всичко е прекрасно! Да изляза на улицата, да видя хората щастливи, да прегърна приятелите си, да отидем в планината и най-после спокойни да се радваме на красотата на природата! Без страх да играем всички в двора на училището, а в класните стаи да виждаме нашите любими учители усмихнати, но не зад шлемове и маски! Отново да празнуваме. Толкова ни липсва цялото това мъничко щастие, а :

„Щастието знаеш ли, много е просто

у баба и дядо да отида на гости,

и мама да прави сладки с канела,

а от утрото изгрева в шепа да взема,
когато дариш, без да чакаш замени
и мама и тате ти видиш засмени!
Да си жив, да си здрав, да се смееш
звънко и с радост да можеш да пееш!“

Много ли искам? Само мирно, спокойно слънчево утро, щастие в очите на всички, а в душата ми, много желание и хъс да постигам мечтите си!

Автор: Илиана Красиминова Влахова - 6. клас
СУ „Никола Вапцаров“,
гр. Хаджидимово

На другия ден след COVID 19

Есе

Имало едно време...

Така започват всички приказки, но не и моята. Ученичка съм в седми клас и се опитвам да оцелея в условията на пандемия. **Страната ни е в извънредна ситуация, а причината - непознатият за всички ни коронавирус. Вече девети месец ни е оковал „във вериги“ и до болка стяга металната връв. Затвори ни по домовете като в тъмни каторги, слънчевият- лъч угасна напълно.** Тъжно е, защото само преди няколко месеца училищата бяха пълни с деца, в класните стаи се провеждаха уроци, презентираше се, течеше живот. Новината за коварния вирус ни изглеждаше далечна. Беше се настанил удобно из Европа и се молехме да не сме Италия, да не сме Китай или Испания, но му хареса малката България и затвори нас - децата, затвори училищата, уби живота. Постепенно улиците се изпразваха, ставаха тихи. Магазините затвориха. Сградите също. Единствено болниците останаха пълни. Само там мъждукаше живот. Невидимият враг ни беше окупира. **„Принуди“ ни да си останем по домовете. Накара ни непрекъснато да търсим отговори на непонятните въпроси.**

Коронавирусът – тази мъничка топчица с бодли, преобърна живота ни и пренареди нашето бъдеще. Накара ни да се замислим върху постъпките си и да останем за малко вкъщи. Остави летищата без пътници, училищата без ученици и улиците без минувачи. Забързаното ежедневиe забави своето темпо. Даде почивка както на всички хора, така и на планетата Земя. Една заслужена почивка...

Със сигурност коронавирусът все някога ще отmine. Лекарите ще намерят така желаното от всички лекарство, но дали ще променим отношението си към света, към природата? Дали си вземем поука от „наградата“, която майката Природа ни даде? Дали разбрахме, че ние сме лекарството за нея, че тя се нуждае от хармония и добри хора, пълни със свежи идеи.

Замислял ли се е някой, какво ще се случи, какво ще е различното и какъв ще е първият ден след COVID 19? Истината е, че ден след COVID 19 няма. Той ще остане като жигосан белег в населението на Земята. Ще сме научени, че трябва да оценяваме малките, но истински ценни за нас неща. Не само, че ще знаем, но и ще сме убедени, че животът очи в очи е много по-важен и приятен от живота в социалните мрежи. Няма да го забравим толкова лесно. Ще продължим да носим маски и ръкавици и разбира се, въпреки че цялата тази шумотевица ще отmine някой ден, ние винаги ще се стряскаме,

когато видим и чуем някой да кашля на публично място. Нашата „сигнална“ лампичка ще светва винаги в готовност, защото това вече е заложено в същността ни човешка.

Утре, когато вече вирусът ще си е заминал, ние трябва да внимаваме с отношението си към утрешния ден, към горите, към животните, към въздуха и към самите нас. Убивайки дори и една пчела, ние бавно убиваме и себе си. Природата се нуждае от всичките си обитатели. Природата се нуждае и от ТЕБ. Заразявай с любов. Заразявай с НОВОТО. Заразявай с мислене към околната среда, запали пламъка на зелените идеи в теб! Ако досега не си давахме сметка за случващото се около нас и не искахме да направим промяна - то моментът е СЕГА. Нямаме нужда от втори коронавирус, който да ни напомни да живеем истински, нали? Нямаме нужда от още една пандемия, за да се осъзнаем, нали? Природата праща своите сигнали. Но те няма да са безкрайни. Ако не ги забележим, човечеството ни е обречено. Животът е един. Природата ни е една. Не можем да върнем времето назад, но можем да направим бъдещето по-зелено и по-страхотно от всякога! Заразявай с новото и ще бъдеш заразен от същото.

В края на приказката си като добър „лекар“ на моите 13 години искам да изпратя „рецепта“, послание до всички млади хора като мен:

Вместо да се измъчваме със завист и егоизъм, има едно много по-простичко решение, което ще доведе със сигурност до много по-добро бъдеще и за нас и за всички около нас. Това е да бъдем добри и да помагаме на другите заради тях самите, защото ги обичаме. Да пазим природата заради себе си и да не позволяваме на времето да ни промени. Често пъти то е нашият лош съветник. А любовта? Тя – любовта, е нашето спасение. Любовта към Бог, към семейство, приятели, познати, любовта към различните от нас. Обичайте и бъдете добри, защото единствено това ще ни спаси от каквото и да е вирус около нас.

Автор: Анелия Спахиева – 13 г. – VII клас

СУ „Никола Вапцаров“

Гр. Хаджидимово

МАЛКИЯТ ГЕРОЙ

разказ

Огънят издигаше жълто-червен пламък между трите криви дървета, поставени едно върху друго. Големият ми брат продължаваше да слага тънки сухи съчки, за да не угасне огънят в печката. Втора седмица вече аз и той сме на училище в електронна среда. Учим, и то най-редовно посещаваме часовете. Не отсъстваме. Аз съм седми клас, важна учебна година. Но откъде се появи коронавируса? Слушам новините и не мога да проумея какво се случва. Заживяхме като животните в зоологическата градина, затворени в клетка.

Навън вятърът танцуваше своя буен младежки танц и свиреше с цигулката си коледна песен. Наближаваха коледните декемврийски празници. Студ и мраз беше навред. Стъклата на прозорците на къщата звъняха със своите медени звънчета. Внезапно появилата се буря размяташе своите черни плисирани поли. Все по-силно се усещаше мразовитият студ в стаята на баба ми. Старата жена лежеше на дървеното легло и спеше. Вече няколко дена е с температура, силна кашлица. Отпаднала е. Беше я повалил коварният вирус. Аз и брат ми дежуряхме край леглото ѝ. Защо ли? Защото много я обичахме. Баба – стожерът на дома ни, тя ни е отгледала, сега е ред на нас, ние ще се грижим за нея. Бяхме сами възрастни. Родителите ни бяха на работа в града. Прибираха се уморени късно вечерта.

Живеехме в малка къщичка, с три стаи, построени на земята. От бедно земеделско семейство са били баба ми и дядо ми. Цял живот пари са събирали, за да направят къща. Дядо ми починал, когато аз съм бил на една годинка. И нямам спомен за него. Домът ни е накрая на селото, на разстояние три километра от центъра на селото. За да ходим на училище, ние пътуваме с автобуса.

Внезапно някой почука на малкото дървено прозорче и отвън се чу тревожен детски глас:

- Бабо Маро, тука ли си? Излез!...

В стаята влезе Петьо, на баба Петрана, нашата съседка, малкото внуче. Малкото му кръгло лице беше уплашено, по бузите му личаха следи от едри сълзи, черната му с пискюл шапка се беше смъкнала до очите му, черно-кафявият му шал се беше развързал и висеше само на лявото му рамо. Момчето изглеждаше на възраст около седем-осем години. Започна да говори откъслечни думи, бледите му устни едва отронваха звукове, стори ми се, че плаче.

- Ох, Боже, нещо се случва с баба ми, не зная, но се мята, като че ли гори от огън. Въздух не може да си поеме. Вчера беше добре, днес ... Какво да правя? Нямам телефон... Започна да хлипа и да рони сълзи.

Малкият Петьо живееше сам с баба си. Родителите му бяха заминали на гурбет в Англия. Той наведе глава и тихо промълви нещо. Видях как сълзи се стекоха по розовата му шийка, стигнаха до бялата якичка на ризката му. Тялото му трепереше от студ ли, от страх ли?

Аз и брат ми се спогледахме. Трепна нещо в душата ми. Ами, ако се случи най-лошото? Брат ми ще се грижи за баба ми, докато се върна от болницата, а аз трябва да помогна на баба Петрана, нашата съседка.

Грабнах коженото яке с качулката от закачалката и побягнах навън. Опитах се да се свържа със спешна помощ, но не успях. Телефонът даваше заето. Затичах се. Бурята се усилваше. Вятърът все по-силно ме блъскаше в краката и забавяше походката ми. Клоните на дърветата се превиваха от снега. Студът щипеше розовите ми бузи. Да се върна ли?

Продължих надолу по пътя. Забързах се. Трябва да стигна навреме, докато лекарят не си е тръгнал.

Една голяма снежна преспа се изпречи на пътя ми. Спънах се и паднах. Боже, дали ще успея? Изтупах крачолите си. И какво да видя - една голяма дупка се беше образувала точно на дясното ми коляно... Да се върна ли? Не, не!

Фи-и-у-уу, Фи-и-у-уу - свиреше яростно и зловещо халата.

Напред нищо не се виждаше. Снегът беше затрупал черния път. Студът беше замразил всичко наоколо. Усетих как миглите ми започваха да замръзват, устата ми се втвърдяваше. Усетих, че кожената ушанка я нямаше върху главата ми, навярно беше паднала някъде по пътя. Стъклата на очилата ми се запотяваха. Понякога нищо не виждах пред себе си, само една снежнобяла пъртина. Ами, ако ме затрупа снегът?

Внезапно си спомних за малкия Петьо, за баба му и като че ли ми се удвоиха, утроиха силите. Трябваше да се спаси човешки живот. Нали още от малък мечтаех да стана лекар. Настъпи времето на изпитание...

Продължих да вървя по заснежения млечнобял път. Изведнъж почувствах лекота под обувките си. Снежната покривка беше вече някак си по-тънка, по-лека. Мярна се покривът на бялата сграда на болницата. Настъпи вътрешно спокойствие в душата ми. Успях.

Почуках на дървената врата на кабинета. Отвътре се обади дебел мъжки глас. Влязох в стаята, разказах историята.

Докторът и аз отпътувахме към къщичката на края на селото.

Така беше спасена Петьовата баба.

ВАСИЛ ГЕОРГИЕВ ДОСТИНОВ, 7. „б” клас

Средно училище „Св. Св. Кирил и Методий”

2730 гр. Симитли, обл. Благоевград

„Първият ден след края на пандемията от COVID-19“

Есе

“Всеки носи в себе си чумата, никой в света не е неуязвим по отношение на нея. И човек трябва да бъде непрестанно нащрек, за да не би в миг на разсеяност да дъхне в лицето на другия и да му предаде заразата. Вроденото е микробът. Останалото - здраве, честност, морална чистота, ако щете, е резултат от волята, която не бива никога да отпада.”

„Чумата“ Албер Камю

„Чумата на двадесет и първи век“. Мисля, че всеки знае за какво говоря. Няма човек на земята, който да не знае поне малко за „Ковид-19“. Всички ще помним пандемията!

Никога не съм си представял, че ще дойде моментът, в който не само аз, а и целия свят ще бъде изолиран в собствения си дом. Е, този момент дойде! Дойде денят, в който почти целият свят беше в изолация. Ако някой ми беше казал, че това ще се случи, нямаше да повярвам и щях да се изсмея. Сега не ми е смешно...

Но нека да си спомним за нашия живот преди пандемията, и да се опитаме да си представим какъв ще бъде той след нея.

Ще помня вечно деня, в който обявиха по новините, че България ще е близо месец в извънредно положение. Определено не съм единственият, който ще помни този ден. Ще помня гледката, която видях точно пред един супермаркет в родния ми град.

Бяхме спрели, заедно с родителите на мой съученик, пред един супермаркет с техния автомобил, защото искаха да се запасят с продукти. Докато ги чаках, реших да изляза от колата и да се поразходя. В същия момент разбрах, че това няма как да се случи, защото хиляди хора прелитаха с колички пълни с продукти и буквално се блъскаха едни в други. По лицата им четях страх. Страх от пандемията, последствията и може би страх от неизвестното. Толкова грозна картинка! Паниката беше навсякъде. Все едно това беше краят на света или по-скоро началото на нещо непознато, което всяваше страх и идваше към нас с пълни сили.

Но аз гледам на нещата от добрата страна! Оптимист съм. Смятам, че всичко това всъщност е за добро. Смятам, че пандемията ще ни промени и тези промени ще останат трайни. Затова, нека да си представим какъв ще бъде нашият първи ден, когато всичко това свърши.

Добро утро! Седем и половина. Топлите утринни лъчи си проправят път през малките процепи между завесите и осветяват ръба на нощното шкафче. Малко врабче е кацнало до прозореца и пее своята сутрешна песен. Алармата упорито се опитва да ни накара да излезем от нашия естествен хабитат - под топлите завивки. След пет блажени минутки, прекарани между възглавниците, ставаме от леглото. Утрото е прекрасно! Бърз душ, сутрешен тоалет, половин ябълка и вече сме заклещени в сутрешното задръстване.

Въпреки това всички шофьори са спокойни. По улиците минават хора, бързайки към работното си място с кафе в ръка. Младо момче разхожда малкото си кученце, което точи лиги по витрината на пекарната пред него. Майка държи нервно детето си за ръчичка и го прищпорва да върви по-бързо, за да не закъснее за училище. Работният ден е прекрасен и поздравяваме всичките си колеги, като ги прегръщаме или приятелски се здрависваме. Не разбираме кога е отлетяло времето и вече трябва да се прибираме вкъщи, като не забравяме да се отбием до магазина. На път към дома си се наслаждаваме на залеза. Уморено след тежкия ден, слънцето бавно се скрива зад малките бели облаци, а небето е обагрено в оранжево. Виждаме как и другите хора се прибират и паркът е пълен с хора. В небето кръжат птички, дърветата бавно се клатушкат, а листата леко шумолят. Всички са щастливи, влюбена двойка се държи за ръце и бърза към киното, което по това време е пълно с хора.

Вече сме вкъщи. По телевизията дават вечерните новини. Като всяка емисия, не казват нищо интересно. През това време вече сме приготвили вкусните спагети и сядаме да вечеряме със семейството си. Докато вечеряме, не пропускаме да почерпим кученцето, което ни гледа с изгладнял поглед. Всеки разказва за своя ден, като не пропуска да отбележи колко бързо е минал. Приготвяме се за сън, четем от любимата книга и целуваме близките си за лека нощ. Навиваме алармата за утре сутринта и заспиваме.

Замечтахте се, нали? Представихте си всичко това и ви обляха чувства на носталгия към миналото. Нереално е и противоречи на обстановката, в която сме принудени да живеем сега. Утре сутринта отново ще сме в задръстването, но всички ще сме изнервени и ЗАДЪЛЖИТЕЛНО с маски. Няма да видим майката с детето, защото то ще си е вкъщи и ще учи дистанционно. Пекарната ще е затворена. На работното място непременно трябва да си вземем душ с дезинфектант и да не забравим да сложим „скафандъра“ и шлема, готови да се борим с вируса. Няма да можем да се поздравим с колегите си, а някои от тях ще работят в домовете си. На път към вкъщи няма да има никой по улиците. Дори няма и да прелитат птици в небето. Влюбената двойка със сигурност няма да отиде на кино, което и без това ще е затворено. Ще сме задължени да чакаме два часа пред магазина. Отделно по телевизията ще дават всякакви стряскащи неща, свързани с пандемията.

За съжаление положението е това и най-вероятно този ден, в който няма да сме с маска и да спазваме дистанция е много далеч. Но аз мисля, че тази пандемия е всъщност подарък за нас и за цялата планета. Благодарение на нея ние се променяме с всеки изминал ден към все по-добро и по-добро. Благодарим на хората, които са на преден план, помагаме им, носим им топъл обяд, подкрепяме се взаимно. Сега, гледайки на нещата от тази страна, бих казал, че цялото това нещо е едно чудо. Самите ние сме чудото – лекарите, децата, учителите, нашите семейства. Настина е жалко, че всеки ден си отиват хора, но трябва да бъдем оптимисти. За да бъде една война спечелена, трябва да има жертви! Аз знам, че рано или късно тази война ще бъде спечелена и това зависи единствено от нас. . Не можем да гадаем какво ще бъде нашето бъдеще и денят след пандемията. Можем само едно – да вярваме. Вярвайте в доброто, в хората, дори в магията, защото животът е кратък точно като една песен и ние сами решаваме каква да бъде песента - бавна или бърза, весела или тъжна. Утрешният ден също е песен и ние сме онези, които ще я изпеят. Трябва да вярваме в себе си. Моят съвет към вас е следният – Вярвайте, Мечтайте, Бъдете силни!

„Един от начините да избереш бъдеще е като вярваш, че то е неизбежно.“

Ричард Бах

Виктор Маринов на 15 години от IX клас в ПГПЧЕ „Екзарх Йосиф“- Разград,

Първият ден след края на пандемията от Covid-19

В днешно време коронавирусат е една много актуална тема за хората. Всички сме много напласени и искаме да свърши това голямо предизвикателство, пред което е изправено човечеството. Но замисляли ли сте се какво ще е нещото, което първо ще направите, когато тази болест изчезне? Е, аз доста размишлявам над този въпрос.

Доста често търся във всяко събитие положителна страна. Коронавирусът също има такива страни – например възможността да останем сами със себе, с мислите си. Друг плюс се отнася към природата, защото чрез оставането ни въкъщи въздухът се изчисти значително и дори животните си отдъхнаха малко от хората. Но един от най-големите минуси за мен всъщност беше социалната дистанция. Аз съм много общителен човек и за мен беше голямо предизвикателство да не мога да срещам с хората, които обичам, а именно приятелите и роднините ми. Още в първия ден, в който вирусът изчезне, ще посетя всичките си роднини и ще ги прегърна без страх. Липсват ми историите на баба, които тя разказва за детството си. Липсват ми гозбите на леля. Липсват ми усмивките и изпълнените с надежда очи на малките ми братовчеди. Липсват ми и празненствата, които организирахме цялата рода, само за да се видим. Пандемията ми отне всичко това. В първия ден без Covid-19 ще подновя тези емоции. След като се срещна с всички роднини, идва ред и на приятелите ми. Дните и вечерите, прекарани заедно, останаха само в спомените ми, след като се обяви извънредното положение. Естествено, че се чувахме по телефона, но това не може да се сравни с физическия контакт. Прекараното време с приятелите ми, всяка закачка, всеки изгледан филм заедно, ако щете всеки изяден снакс е тръпка, която не се описва с думи. Уговарянето на нова среща заедно е в списъка за първия ми ден след преборването на този вирус. Мисля, че идеалният начин за нови приключения и създаването на нови общи спомени ще бъде една екскурзия, дори и до някаква близка забележителност. Според мен едно не е важно - колко ще е дълго пътуването, а са важни хората, с които го изживяваш.

С нетърпение очаквам деня, в който по новините няма да чуя колко хиляди новозаразени има, а колко много излекувани хора са записани в статистиката и нито един нов случай на коронавирус. Всеки ден се събуждам с мисълта за думите „Преборихме го“. Надявам се това да се случи скоро, за да мога да осъществя и списъка си „Първият ден след коронавируса“.

В заключение мога да кажа, че не трябва да губим надежда и трябва да продължим да се борим срещу това препятствие. Когато сме заедно, с постоянство можем да постигнем всичко!

Христина Катранджиева, 16 години

ПГ по МСС „Пейо Кр. Яворов“ гр. Гоце Делчев, X клас

Есе

Преди живеехме сякаш съществуваме само ние, хората. Сякаш светът е създаден, за да удовлетвори нашите желания. Гледахме на Земята не като на наш дом, а като автобусна спирка, през която преминаваме за кратко. Не се грижихме за нея, не й дадохме любовта, която заслужава. Мечтаехме да живеем на Марс, да пътуваме в Космоса, но днес имаме по-важна задача – да опазим нашата планета. Да върнем това, което взехме от нея.

Коронавирусът е наказанието, което ни изпраща Земята, за да ни събуди от красивия, но нереален сън. Мислехме си, че имаме правото да разрушаваме вече създаденото от природата и да угаждаме на нашите интереси. Днес осъзнаваме, че човечеството е спирката, през която преминава Земята и ние сме тук за кратко. Това е урок, който ни доказва, че всяко наше действие има последствия. Всеки ден ставам свидетел на отношението на хората към случващото се в момента. Някои не вярват, други не приемат сериозността му, а трети, въпреки страховете си, продължават с живота си както преди.

В началото бяхме слепи за случващото се. Задълбочени в собствения си живот и загрижени единствено за собствените си проблеми, не обърнахме внимание как вирусът бавно си проправи път в ежедневието ни и остави трайна следа в начина ни на живот през последните месеци. Пусна дълбоки корени на планетата ни, но тя сякаш има имунитет срещу него. От друга страна човечеството бива заплашено от този смъртоносен вирус. То сякаш бива наказано за света, който създаде и в който живеем днес.

Коронавирусът е нашата присъда за това, което причинихме на планетата Земя. Ние бавно, но енергично отнемахме живота, който тя бе създала и ни бе поверила. Не се отнесохме отговорно към това, което имахме. Приехме го за даденост и го разрушихме. Сега е ред ние да бъдем разрушени. И това ще се случи, ако не спрем за миг и не се замислим над това, в което сме се превърнали и това, което сме сторили на Земята и на себе си. Забравихме от къде сме тръгнали и гледахме с високо вдигната глава напред, без нито веднъж да хвърлим поглед към миналото, към това, което оставихме зад нас и което убихме.

След като разбрахме какво ни очаква, дойде страхът. Страх, събуден от смъртните случаи в Китай и особено в Италия. Но тогава вирусът беше все още далеч и ние се чувствахме в безопасност, за първи път оценихме факта, че живеем в България, защото смъртта все още не бе потропала на нашите врати. Но чухме истории за труповете, събирани в чували и кофи зад болниците. Научихме и за онези сърцераздирателни моменти, когато се е налагало лекарите да избират кой да живее и кой да се сбогува с

живота си. Те взимаха тежки, но смели решения. Тогава оценихме професията лекар и смелостта и отговорността, която върви редом с нея. През тези месеци лекарите бяха героите на света.

Когато засегнатите държави се увеличиха рязко, светът спря да работи на онези бързи обороти както преди. Скърцащите и едва издържащи вече колела на Земята спряха да се въртят. Взеха си почивка. Това ще бъде като една милисекунда за Вселената, но е възможност за Земята да започне да диша отново, да се върне към живот.

А какво ще последва, когато кажем сбогом на коронавируса? Дали ще бъде скоро или след още много месеци, не можем да знаем. Но можем да определим съдбата си след края му. Получаваме нова възможност, втори шанс да променим себе си. Да променим света, защото Земята не заслужава гибелното бъдеще, което ѝ обещаваме. Имаме нужда от промяна. Да започнем да даваме повече от себе си, да се грижим за нашата планета и да спрем да убиваме това, което тя ни дава. Нуждаем се да променим отношението си към живота и да го оценим.

Някой ще попита имаме ли избор въобще? Да, винаги имаме, но от нас зависи как ще използваме тази свободна воля, която Бог ни е подарил. Ще видим ли заобикалящото ни с други очи? Ще оценим ли най-накрая живота, който получаваме? От нас зависи.

Коронавирусът бе като подарък, но не за човечеството, а за Земята. А за хората остава само тежкият урок, който ще научим след края на тази пандемия. Ще отидем и ще прегърнем близките си. Ще им кажем, че ги обичаме. Ще оценим всеки миг, който изживяваме с тях. Защото можеше да нямаме този късмет. Можеше ние да сме на мястото на други хора, разминали се с живота.

Наталия Таранинова – 16 г. – X клас

СУ „Никола Вапцаров“

Гр. Хаджидимово

ПРАЗНИК ПО ВРЕМЕ НА ПАНДЕМИЯ

8 март! Празничен ден, ден на мама. Ден, изпълнен с радост, вълнения, емоции. Подарих на мама букет от горски цветя. Бях в гората на излет с моите приятели. Решила бях в този празничен ден да я зарадвам с нещо необикновено, с нещо различно, па макар и малък жест. Зная, че мама обича горските иглики и теменужки. Сбъдна се желанието ми да направя мечтания букет за нея. Подаръкът, макар и скромен, я зарадва. Тя ме е научила да не обичам скъпите предмети в живота, а да ценя духовното за сметка на материалното. Така съм възпитана. За мен е важна усмивката на мама. Душата ми се радва, сърцето ми се смее, когато мама е усмихната. Защо разказвам цялата тази история? Защото 8 март 2020 година ще остане в моето съзнание като един малко по-различен ден. Ти, читателю, ще разбереш само ако продължиш да четеш моите, написани думи по-надолу в текста.

8 март! Смрачава се. Време е за празничната ни семейна вечеря. Семейството ми е вкъщи – мама, тате и двете ми сестри. Будилникът отброява 22:00 часа. По традиция първо слушаме новините. В този час настъпи обрат в моята душа. Испитах страх. За първи път чух думата „ковид”. Краката ми се подкосиха, забучаха ушите ми. Нещо се преобърна в мен. Появиха се въпросите: Що е ковид? Как така се умира от корона вирус, нима е възможно? Защо няма лекарство? Това беше най-тъжният ни семеен осмомартенски празник.

Съмна се. По телевизията се появи една нова личност, за мен бе непозната. Говореше генерал Мутафчийски. Лекарят, у когото започнаха да вярват и малки, и големи. За мен това е Човекът, който ни успокояваше, който ни вдъхваше вяра и надежда за съществуване. Пиша думата човек с главна буква, защото в този труден за нас, българите, момент, той успяваше да ни предпази от страха и паниката на пандемията. Страхът обезсилваше душата ми, тялото ми. Чувствах се слаба.

Живеех като птица, затворена в клетка. Железните пръчки, на която сякаш бяха толкова гъсто заковани и заключени, че не ми достигаше въздух. Дишах, но не беше достатъчно в това тясно пространство. Хранех се, но не беше толкова вкусна и топла супата. Сънят ми? Сънят ми беше кратък... Бях здрава, а сякаш всичко ме болеше. Болеше ме гърбът, пулсираше главата ми, страдаше душата ми. Ходех на училище онлайн, виждах се и се чувах със своите съученици в електронна среда, но беше пусто, мрачно, пролетна мартенска мъгла се беше загнездила в сърцето ми... Привиждаха ми се навред маски. Хора с маски, дървета с маски; птиците, летящи в простора - с маски...

Страхът от коронавируса щеше да ме убие, ако му бях позволила. Но не му разреших да ми отнеме силата. Спомних си за миг думите на един от героите от повестта „Гераците” на Елин Пелин: „Ще се оправят работите. Злото не е трайно, доброто е господар на човешкото сърце” („Гераците”, Елин Пелин).

Дойде късно вечерта новината. Вирусът изчезнал. Генерал Мутафчийски обяви по телевизията края на епидемията.

Радвам се, че няма да слушам вече новини за вируса по радиото и телевизията. Няма да дърпам завесата на прозорците, няма да затварям крилото на прозореца от страх да не влезе вирусът. Няма да гася лампите от страх, че той живее на светло. Няма, няма...

Първият ден без вируса ще отида да си купя самолетен билет за Италия. Защо? Защото в живота ми се бяха натрупали достатъчно липси – липса на прегръдка, липса на блага майчина и бащина дума...

Кои ще бъдат първите три неща, които ще направя? Първо, ще замина с баба и моите сестри при родителите ми, които са на работа в Италия; второ, ще се видя с моя класен ръководител, който се грижеше през цялото онлайн обучение за мен; трето, ще продължа да помагам на баба ми при покупката на хранителни продукти.

Освен за родителите и роднините си ще се погрижа и за себе си. Аз участвам в театрална школа „Ер малък“ към Драматичен театър „Проф. Енчо Халчев“ и играя една от ролите в спектакъла „Макбет“ (Уилям Шекспир). С повече труд, с постоянство, с упоритост и учене ще трябва да постигна своята мечта в живота.

Пожелавам си повече никога да не идва коронавирусът, за да може целият свят да живее спокойно, хармонично и щастливо без маска. Нека да бъдем на осмомартенския празник без маски.

Скъпи читателю, лошото не е вечно, доброто господства в света, празнувай весело празника на мама!

БЕАТРИС ЯНЕВА, 9. „а“ кл.

Средно училище „Св. Св. Кирил и Методий“

2730 гр. Симитли, обл. Благоевград

Първият ден след пандемията от COVID 19 (есе)

Трудностите и препятствията са неизменна част от живота на всеки един от нас. В ежедневието си, ние ги срещаме под различна форма. Не е ли трудно положението, в което се намираме в момента?

Нищо не е случайно! Не е случайна и пандемията, разбира се. Някои разбират пандемията като време, което не оползотворяваш по никакъв начин. Други като момент, в който е крайно време да помислиш за здравето си. Аз мисля, че този труден момент от живота ни ще ни поднесе такъв урок, който ще помним дълго време. Нека се замислим колко време прекарваме в социалните мрежи, колко задачи отлагаме за утре и накрая не ги вършим. Как кученцето стои на двора само, защото няма кой да го дари с малко обич. Нека да не забравяме и най-важното нещо за всеки човек - семейството. Усещаме липсата на игрите с дядо или събирането на шишарки с баба в гората. Усещаме тази липса, но сме твърде заети да следим броя на заразените. Защо правим тази грешка? Нека мислим по-позитивно. Нека приемем това време като възможност, която друг път може да не ни се отдаде. Имаме толкова време да размислим за всички грешки, които сме правили. Имаме време да създаваме спомени, които ще помним завинаги. Нека не оставаме с мисълта, че COVID 19 ще продължава вечно. Всеки един от нас си мечтае, всичко това да свърши колкото се може по-скоро. Представяйки си света, след свалянето на желязната броня на изолацията, се замислям какви ще са първите неща, които ще направя. Толкова време живеем в този сив и така мрачен свят. Първото нещо, което ще направя, когато това приключи, е да посетя моите роднини, които не съм виждала от толкова дълго време. Ще говорим за нещата, които сме правили и научили, по време на изолацията. Ще ми бъде интересно, да разбера, дали аз съм единственият човек, на който светът му се струва толкова мрачен и пуст. Бих искала до знаците за безопасност да има и знак „Всичко ще бъде наред"! Ако не може да бъде знак, то тогава може да се направи билборд. Идеята ми е хората да имат надежда, а не отчаяние и тъга. Искам да срещам по улиците щастливи хора, искам да виждам усмивките им, защото с маските това е невъзможно. Като участник в Училищния парламент, бих дала идея да посетим домове за стари хора. Така те, ще се почувстват обгрижвани, а и ще имат възможността да опитат от ястията, приготвени в гимназията. Ако за нас скъпи неща са марковите дрехи и скъпите телефони, то за старите хора най-скъпо е вниманието и обичта. Да преобоядисаме стените вкъщи с по-свежи цветове. Така ще се разделим с всичко негативно, за да продължим към нещо по-добро, към светлината. Ще се разхождам сред природата със семейството си, ще запечатаме спомените си в снимки. Ще се наслаждаваме на хубавата гледка, която не можехме да зърнем преди. И може би така ще осъзнаем, че тези малки на пръв поглед неща, ни правят безкрайно щастливи. Научих се да ценя, научих се да се боря. Но моята борба продължава. Обичам да пиша стихотворения, това е моят начин да показвам на света какво мисля и чувствам. Мисля да почна да пиша стихотворения точно на тази тема. А кой знае, може някой ден да излезе и моята стихосбирка. Всяка мечта се превръща в реалност, стига да имаш воля, сили, мотивация. Поднасяйки сутрешното кафе на баща ми преди работа, ще слагам по една бележка с позитивна мисъл, написана от мен. Така ще му напомням, че има хора, които го обичат, и които вярват в неговите възможности. Не мога да изредя всичко, което ще направя, защото все ще пропусна нещо. Просто чакам с нетърпение да дойде това време, за да разпръскам обич, топлина, радост по платното, наречено „свят".

Всяко нещо в живота е урок. Урок, който избираме сами, дали да приемем, или да търсим друг извод. За мен урокът е единствен. Трябва да бъдем силни, трябва да правим

щастливи както себе си, така и всеки около нас. С общи усилия ще преодолеем всичко, защото вярвайте, хубавото тепърва предстои.

Изготвил: Мария Параскова, X клас
ПГ по МСС „Пейо Кр. Яворов“ гр. Гоце Делчев

COVID 19 в битка с човечеството

Есе

Аз бях едно богато осемнадесетгодишно момче, но една сутрин се събудих „гол“, обран до „шушка“. Някой беше нахлул през нощта в нашата къща и още по – точно в моята стая – моята крепост. Само за 24 часа животът ми коренно се промени, а за по-малко от месец вече изглеждаше различен. Не е този, който беше! Ежедневието ни кара да мислим по друг начин. По друг начин се опитваме да разговаряме. Извънредно положение... първо за две седмици, после още две и никои не знаеше кога ще приключи. И още не знаем. Тази ситуация е възможно да продължи година, а може и две.

Всеки ден е нов, както всяко начало, което е ново предизвикателство в нашия живот. Моят утрешен ден е пълен с вълнения и бавно прокарваща пипала странна загадъчност. Не знам какво ще ми се случи утре. Може да умра, да живея, да се радвам, да скърбя, но каквото и да е, аз няма да знам. Има хиляди въпроси, но този път светът няма отговори. Самите ние сме различни - с маски, с ръкавици. Не можем да се разпознаем на улицата, ако въобще се срещнем. Поздравът с ръка и прегръдката са мираж. Липсва ми дори онази родителска целувка, на която преди време се сърдех, че я имам, защото уж съм бил голям. А днес съм толкова нищожен, че копнея за нея. А и притеснението, което идва с всеки утрешен ден, е голямо. Всяко утро е различно. Днес може да е слънчево, а утре мрачно и изпълнено със скръб и мъка, но все пак усмихни се, усмихни се и посрещни утрешния ден с добро настроение. Не мисли за вчера - няма как да върнеш миналото, но винаги можеш да поправиш бъдещето. Една стара мъдрост казва: „Никога не поглеждай назад“. Всеки ден е един непрочетен лист от нашата книга „Живот“ и само от нас зависи как ще протече той. Всеки нов етап от живота ни е нов шанс, който съдбата ни предоставя и от който трябва да се възползваме.

Хората казват, че това е първата епидемия в човешката история, създала толкова умотворения... А дали е така – не знаем?! Едно е сигурно – COVID 19 ни направи други хора... Даде ни най – големия урок, който човечеството е получавало някога. Сякаш иска да ни напомни възрастните да не бързат толкова, семействата по-често да сядат заедно на масата, да разговарят, децата да сме по-внимателни и толерантни със себе си, природата и другите.

Ние правим утрешния си ден такъв, какъвто е, макар че понякога не е много красива гледка. Затова да гледаме с удоволствие на живота и да правим по нещо всеки ден, заедно, макар и малко значимо за всички ни...

Ще усетим ли скоро отново вкуса на щастието? Ах, това щастие, колко близо е било, а ние все го търсихме някъде далече. Питаме се ще отидем ли отново на море, ще бъде ли слънчево, ще бъде ли топло – и навън, и в душите ни. Ще сбъднем ли всичките си мечти?

Време е да вземем смели и творчески решения. Земята има нужда от нас и нашите действия, защото заедно можем да направим много, за да защитим планетата и да ѝ помогнем да се възстанови. Доказахме, че оставайки въкъщи, можем да покажем своята отговорност пред планетата, доказахме, че въпреки ситуацията и независимо къде се намираме, можем да направим промяна в полза на Майката Земя. Ето затова земята ни даде най-добрия и ценен урок. Показа ни, че парите, имотите не могат да ни спасят от днешния коронавирус. До сега търсехме корони, за да имаме власт, а сега бягаме от короните и търсим здраве.

Тъжно е днес да говорим така, защото само преди близо година училищата бяха пълни с деца, чуваше се детски смях и глъч, в класните стаи течеше живот. А днес? Днес отново са пълни, но сякаш са празни, пусти, тихи. Маската е затворила устата ни завинаги. Оковала е мозъкът ни. Време е да дадем заслуженото на майката Природа, в противен случай тя взема сама своята заслужена почивка. Всичко пагубно, което сме ѝ причинили

и все още го правим, се връща на нас и идните поколения. Отмъщава си за напълнените океани морета не с риба, а с пластмаса. Отмъщава си за милионите изсечени и опожарени гори и замърсения въздух, за избиването на хиляди животински видове от нас - хората, не за да оцелеем, а за да изкараме повече пари, да натрупаме повече богатства.

Време е да се осъзнаем! Време е да станем хора!

Автор: Георги Спахийев – 18 г. – XII клас
СУ „Никола Вапцаров“
Гр. Хаджидимово

Врагът, променил живота ми

Есе

Аз съм дошла като посланик от новия 21. век. Родена съм на 8 януари 2003 г. Моето детство, както и на повечето деца днес, е прекрасно! Все пак аз и връстниците ми живеем в един по-различен свят, в който царуват веселието и игрите! Един измислен свят на вълшебства, където всичко е възможно! Историята, която ще Ви разкажа, може да ви се стори странна, но тъй като я преживях, реших, че има право да диша, тоест има право да получи живот чрез писаното слово. Втори живот, който искам да популяризирам, затова я свеждам до вашето внимание.

И така девети месец млчанието ми е бременно. Но в този миг усещам, че детето, което предстои да се появи, ще бъде този текст, посветен на COVID 19, който промени живота ми. За моите 17 години за първи път се срещам с неизвестен враг, който преобърна изцяло живота ми – богатство, емоции, любов изчезнаха, стопиха се, тъй както се топят снежинките във въздуха през март. Запитах се дали е странна шега това на майката Земя и започнах да търся отговори. И не намерих...

Училището - този наш дом, който само до преди известно време гъмжеше от детски глас, днес вече е глухо и няма под маските многолики. Новината за коронавируса ни изглеждаше далечна, когато той се беше настанил удобно из Европа и се молехме да не сме Италия, да не сме Китай или Испания..., но му хареса и малката България и затвори децата, затвори училищата, уби живота. Започна борба срещу невидимо зло, което ни прикова къщи, за да оцелеем. Страхувах се, пазех се и мечтаех животът да се подреди отново по обичайния ред... Непрекъснато в главата ми бушуваха въпроси „Защо?“, „Как?“, „Кога ще свърши всичко това?“ и отговора, който сама си давах беше, защото майката Земя е уморена от нас и ни плаща. Защото ние не й даваме време за почивка и тя си го взе сама.

Новият коронавирус преобърна света. Единственият положителен ефект от него е карантината, която събуди за нов живот дивата природа. За природата е период на разцвет. И докато хората стоят принудително по домовете си, въздухът и водите стават по-чисти, а ние по – единни. Никое природно бедствие не ни е правило по-обединени от сега... Пожари, земетресения, терористични атаки – да, съчувстваме, но това е някъде там. Мъчно ни е, но...се случва далече. А коронавирусат е тук,...навсякъде, не го виждаме, но той успява да ни намери и последва. Страбчил ни е в пипалата си като октопод. Днес всички се молят светът да е такъв, какъвто беше, но светът никога няма да бъде същият... Дано това апокалиптично зло ни накара да направим един по-добър свят, не такъв на ръба на войната, не онзи алчния свят с гладните деца, с избитите животни, с унищожената природа, не такъв с димящите автомобили и грамадните сметища с боклук! Мечтая след победата над COVID 19 да се завърнем към нормалния живот по-мъдри, по-добри хора и да създадем един по - справедлив и хуманен свят... Ще успеем ли? Времето ще покаже ...

А утре, когато всичко свърши, как ще продължим напред? Отново ли ще продължат твоите неразумни действия, ЧОВЕКО? Дали срещата с COVID 19 ще се окаже най - пълноценната за теб. Дали като в „Малкият принц“ ще осъзнаеш силата на опитомяването и ще се погрижиш за това, което не е твое, а е наше? **Нашата планета е толкова малка, че трябва да живеем в хармония с природата.** Време да разберем, че сме отговорни за действията на Земята. Време е да посрещнем насилието над природата с любов, която идва от сърцата и умовете ни. Всичко това не е нищо друго освен любов, която се произнася като истина, превъплъщава се като човек, усеща се като радост и се изживява като хармония.

Днес, в този миг, аз - седемнадесетгодишното момиче, изпращам посланието си до всички по света: Нека запазим природата чиста, за да няма повече плачещи и страдащи

деца, защото всички ние сме чеда на майката Земя и имаме право да живеем под нейното слънце и сините ѝ небеса! Сигурна съм, че си взехме поука от случилото се – COVID 19, и ще направим своя реверанс към майката природа. *В мен са останали няколко капчици вяра. Ще ми стигнат до края на този кошмар, надявам се. А след него ще създадем заедно РАЯ, защото не искам вече да съм аз и коронавирусът. Искам да сме аз и ти.*

Милка Воденичарова – 17 г. – XII клас
СУ „Никола Вапцаров“
Гр. Хаджидимово

Година ли бе да я опишеш?

2020, годината, в която всички ние страдаме от пандемията по КОВИД 19. Има ли такъв вирус изобщо, толкоз ли е страшен, ще загубим ли живота или работа си?

Колкото и всеки да отрича, трябва да си признаем, че поне веднъж сме се плашили от него. Относно това дали ще настъпи ден, в който КОВИД ще е само история, предстои да научим.

Като млад човек вярвам, че с развитата ни медицина скоро ще се открие лечение и ще започнем да се връщаме към обичайния си начин на живот. Но не смятам, че въобще някога животът ни ще бъде като преди. Никой от родените в първата половина на 20 век не можеше да повярва, че виждаш учителя и си говориш с него по телефона, той те изпитва, дава ти тестове. Никой от учениците не приемаше това на сериозно през месец март. Всички учители бяха объркани, търсеха интерактивни, лесни и забавни начини и подходи особено към учениците от началния етап. Но това вече е факт. Изминаха почти 9 месеца и сега онлайн обучението се приема като нещо нормално и дори започваме да забравяме какво е да бъдеш в училище. Какво е чувството началният учител да ти хване ръчичката и заедно да изпишете първата буква от името ти, след това да прочетеш и любимата си приказка сам пред съучениците си. Искрено съжалявам за отнетото чувство на мъниците. Забравихме какво е да станеш в 6:30 и да бързаш за автобуса, да се наредиш на дългата опашка в стола, за да си вземеш от вкусните кроасани с шоколад, известни и предпочитани дори и от учениците, които не са учили в любимото “Първо основно“.

Смятам, че дори и вирусът да остане в историята, онлайн обучението ще се развива. От една страна, това ще бъде добре, но от друга - не. Вече учениците няма да знаят какво е да чакаш с нетърпение да обявят, че има достатъчно болни от грип и цяла седмица ще могат да бъдат на снега. О, да спирам, размечтах се. Това е минало. Забравих, че децата вече не знаят какво е да си вземеш дървената шейна или чувал и да отидеш на “ледената пързалката“. После да влезеш при баба, тя да ти е изпекла филийка с масълце на печката и да ти е сварила топло чайче, да ти сложи през това време краката в топла вода със сол. Но пък така няма да се изпуска материал и да се налага учителите да реструктурират програмата и учениците да взимат по два, три урока и да нямат часове за упражнение.

Също смятам, че маските ще останат неделима част от живота ни дори и след пандемията. Това е добре, защото с тях ние предпазваме себе си и околните от най-различни заболявания. Но проблемът е там, че не всеки я използва. Много хора, дори аз в самото начало смятах, че маските не помагат. Мисля си, че това се получава, защото не ни се предоставя информация за какво точно служат и точното им действие. Също така, в началото на пандемията маските станаха като стока за търгуване. Цените им се увеличиха поне петкратно и може би и заради това хората не носиха и не си купуваха в достатъчни количества. Друг проблем е също, че не след всяко използване маската се пере от голяма част от гражданите. Но това е въпрос на лична съвест.

Също смятам, че дори и КОВИД да бъде вече в историята, хората ще продължат да поддържат по-висока лична хигиена и да използват дезинфектант. Децата в детската градина вече ще знаят какво е сам да си прибиращ нещата от шкафчето, да си обличаш

якенцето, защото мама не може да влезе до детската. Което пък е добре, защото децата се учат да бъдат самостоятелни още от малки.

Каквото и да се случва, трябва да сме подготвени с лист и тефтерче, за записване на история, защото никой не е очаквал, че това ще се случи. И, когато внучето дойде при нас и ни попита какво е 13 март 2020, ние с възторг да обясним за първия “локдаун“ в историята на България - как никой не е вярвал, как е било поставено началото на онлайн обучението.

Гергана Попова

XI “а“ клас: ПМГ “Яне Сандански“

17 години

бивш възпитаник на Първо основно училище “Св. св. Кирил и Методий“